

ydes Understøttelse for en Arbejdsløshedsperiode, medregnes heri de Søndage, Perioden omfatter, saaledes at en forsikret, der har *midlertidigt Arbejde i en Uge*, men er *ledig i nogle Dage i Begyndelsen af den følgende Uge*, ogsaa faar Understøttelse for Søndagen. Dette Forhold kan efter Omstændighederne medføre, at en Arbejder ikke bliver tilstrækkelig interesseret i at tage Arbejde om Lørdagen eller i at overtage et kortvarigt Arbejde, der begynder om Mandagen.

Det er overfor disse Betragtninger blevet anført, at Søndagsunderstøttelsen, der bygger paa en *gammel Praxis*, i og for sig kun har til Formaal at dække den arbejdsløses *Behov*. Understøttelsen er udmaalt med det Formaal for Øje at afhjælpe eller forebygge den Trang, der vilde opstaa som Følge af Arbejdsløsheden, dersom Understøttelsen ikke blev ydet, og med de gældende Satser vilde Understøttelsen ikke opfylde dette Formaal, dersom den samlede ugentlige Understøttelse blev nedsat derved, at den ikke kunde ydes ogsaa for Søndage.

Nu har Udvalget ingenlunde haft til Hensigt at nedsætte de gældende Understøttelsessatser, og man vil derfor — under Fastholdelse af det principielle Udgangspunkt — anse det for rigtigst, at det fastslaas, at der ikke kan ydes Understøttelse for Søndage, men at de i Loven angivne Maksimumsatser for Understøttelse paa den anden Side samtidig forhøjes med $\frac{1}{6}$. I Overensstemmelse hermed stiller man Forslag om en Tilføjelse til Arbejdsløshedslovens § 15, Stk. 1, og om en Ændring i samme Paragrafs Stk. 3, jfr. Bemærkningerne nedenfor Sp. 5187.

I Forbindelse med de her omtalte Spørgsmaal har Udvalget drøftet Spørgsmaalet om *Forholdet mellem Arbejds- og Understøttelsesdage inden for den enkelte Uge*. Herom bestemmer Arbejdsløshedslovens § 15, Stk. 6, at det i en Kasses Vedtægt kan fastsættes, at Understøttelsen til et Medlem bortfalder for de Uger, i hvilke vedkommende har haft Arbejde i et vist Antal Dage, dog ikke under 3 Dage. En ganske tilsvarende Bestemmelse fandtes i § 18, Stk. 6, i Arbejdsløshedsloven af 4. Marts 1924. Bestemmelsen ændredes imidlertid ved Loven af 1. Juli 1927 og gik derefter omtrent uforandret igennem til Lovene af 23. Juni 1932 og 20. Maj 1933. Disse Love bestemte, at det i en Kasses Vedtægt kunde fastsættes, at naar et Med-

lem havde haft 3 Dages Arbejde i en Uge, bortfaldt Understøttelsen for den paagældende Uge, og at det skulde fastsættes i Vedtægten, at Understøttelsen bortfaldt for hele den paagældende Uge, saafremt Medlemmet havde haft 4 eller flere Dages Arbejde i Ugen; var vedkommende arbejdsløs den foregaaende Uge, skulde han i den Uge, i hvilken han kom i Arbejde, dog kun miste Understøttelse for de ledige Dage, der laa efter henholdsvis 3 eller 4 Dages Arbejde.

Ved Loven af 31. Marts 1937 førtes Reglen tilbage til den Skikkelse, den havde i Loven af 4. Marts 1924, og Begrundelsen var, at Medlemmer, der havde haft 3 Dages Arbejde i en Uge, efter den i 1927 indførte Regel vilde være lidet tilbøjelige til at gøre sig særlige Anstrengelser for at faa en enkelt Dags Arbejde i den resterende Del af Ugen — navnlig i Kasser med hyppige, men kortvarige Arbejdsperioder. De fleste Kasser har ikke optaget den siden 1937 gældende Regel, der ikke er obligatorisk, og Forholdet er nu det, at de paagældende Kasser (herunder Arbejdsmandenes) kan udbetale Understøttelse ogsaa for enkelte ledige Dage inden for en Udbetalingsuge.

Udvalget har overvejet, om der maatte være Grund til paa dette Punkt at føre Loven tilbage til den Affattelse, den havde i Perioden 1932—1937, men man maa erkende, at man derved blot vilde skabe en Tilskyndelse til ikke at søge Arbejde efter den tredje Dag i Ugen. Man har da overvejet, om der ikke i Loven burde optages en Bestemmelse om, at Udbetaling af Understøttelse for ledige Dage, der efterfulgte 3 Dages Arbejde, kun maatte ske, saafremt Medlemmet derved ikke blev tilskyndet til at oppebære Understøttelse frem for at tage Arbejde. Det er imidlertid Udvalgets Opfattelse, at en saadan Bestemmelse vil paalægge Arbejdsløshedskassernes Tillidsmænd — og Formændene for de kommunale Beskæftigelsesudvalg i deres Egenskab af tilsynsførende med Kontrollen — at udøve et meget vanskeligt Skøn, og at det ikke kan forventes, at dette Skøn vil blive anlagt efter blot nogenlunde ensartede Linier Landet over. Man har derfor ikke ment at burde stille noget Ændringsforslag paa dette Punkt.

VI. Den forsikredes Overtagelse af Arbejde uden for sit Fag.

A. Udvalget har drøftet den i Offentligheden hyppigt fremsatte Paastand om, at den skarpe Afgrænsning mellem de forskellige Fag medfører, at den arbejdsløshedsfor-